

Rejstřík

Proč nechci psa

Opava (kuba). Být takzvaně »in«, znamená mít i psa a pokud možno takového, který zrovna leť.

Asi právě proto se s nimi roztrhl pytel. Čyřmozi milácci doprovázejí nejen politika, úspěšného umělce či podnikatele, ale, bohužel, mnohdy i čistokrevného snobu.

Sám doma

Nepopírám, že oděr mokré srsti otcova služebního psa mi uča-

roval už v raném dětství, a že spolu se spoustou příhod, které jsem s tímto německým ovčákem zažil, patří k těm nejhezčím vzpomínkám, přesto ho nechci. Ke smůle mého syna, který po něm touží, ale posuďte sami. Panelákový byt by mu určitě nevyhovoval, stejně jako některým nájemníkům by zase nemusel vyhovovat on sám.

Do práce či do školy si ho vzít nemůžeme, takže by zůstal sám doma jako hrdina stejnojmenného filmu. Nedovedu si však představit, jak bych vysvětloval sou sedům jeho žalostné výtí, když

jsem sám přesvědčen o tom, že se jednoznačně jedná o týrán. Týráni samotou, kterou ráda snese samotářská kočka, ale vůbec ne pes, který se odjakživa cítí dobře ve smečce a čekání na vůdce, za kterého svého pána považuje, musí jeho psi dušičku pořádně potrápít. Proto ta obrovská radost, kterou zbrkle projevuje pánovi při jeho návratu.

Pes, který štěká, nekouše?

Ano, chová se jak urvaný z řetězu, snaží se vám olizovat tvář, váří se po zádech a nastavuje zranitelné břicho, odbíhá a zase se vrací. Je to přímo erupce projevů podřízenosti a hravosti, které neměl možnost doma uplatnit při-

rozeně a ve vhodných okamžicích. Vyzbrojen lopatičkou a sáčkem bych s ním docela rád absolvoval i pravidelné vycházky. Respektoval bych, pokud by to byl pes, i jeho marnou snahu udržet si v silné konkurenci značkováním své teritorium, ale osvojit si okřídlenou frázi - »nebojte se, on vám nic neudělá, on si jen tak hraje« - bych nedokázal. Jak má člověk poznat, že pes, který se proti němu rozběhne, mu bude olizovat tvář a nikoliv kousat do hýždí? Ostatně pro někoho, kdo trpí chorobným strachem ze psů, je velmi nepřijemné oboje.

Kam s ním?

A co když se mu začnu podobat nebo on mně? Jak se znám, začal

bych hledat chybu v komunikaci mezi mnou a lidmi, a to bych nerad. Nevěřím, že bych to dokázal, ale co když bych se ho chtěl zbavit, protože se zrovna hodí mít jinou rasu? Mám ho vypustit z auta v cizím městě nebo uvázat ke stromu v hlubokém lese, či se zachovat »humánně« a zajít s ním do útulku s natvrdlým přesvědčením, že s radostí skočí do náruče cizím lidem?

Chcít psa, protože ho má kamarád Honza nebo vážený pan Novák, neodolat žadonění dítěte, nechat se přesvědčit reklamou na psi konzervy a věřit, že díky jim jsem z nejhrošího venku, je jen projev nezralosti u dítěte, ale naopak projev slabosti a nezodpovědnosti dospělého. Nezralost di-

lěte je však přirozená a proto pochopitelná, nemusí vědět, že opatřit si psa, znamená starat se o něj až do jeho smrti.

Chybí útulky

Psů přibývá, výrobci psích konzerv prosperují, jen útulky pro ty nešťastné ztroskotance jaksi chybí. Na zakoupení drahého psa peníze jsou, ale na útulky nezbývají. Tady pes svádí svůj marný boj s tržními silami, které sám nemůže ovlivnit, a to pro nás lidi není dobrá vizítka.

Mám strach vstoupit do tohoto bludného kruhu. Psůvi, nejlepšímu příteli člověka, bych nechtěl ublížit. Navíc si stále myslím, že je mi dobře s lidmi. Ale jak dlouho ještě?